

Ze heeft een duidelijk
doel in het leven, totdat ze
schokkend nieuws krijgt

Doverstag

Martin Scherstra

Roman

OVERSTAG

Martin Scherstra

Overstag

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401912105
ISBN e-book 9789401912112
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.martinscherstra.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

I

‘Ik verafschuw dat kind!’ verklaarde Dinie Bonnema heftig. Haar blauwgroene ogen schoten vuur en haar zilverblonde, loshangende krullen dansten op haar schouders terwijl ze woedend de woonkamer op en neer beende. ‘Nee, ik *haat* haar! Ik haat haar voor alles wat ze mij aandoet. Voor wat ze de Bonnemahoeve en mijn zoon aandoet!’

De jonge vrouw aan de keukentafel nam een slokje van haar koffie. De felheid van de woorden leek haar oprecht te shockeren. ‘Maar Dinie, overdrijf je nu niet een beetje?!’

Dinie wierp de ex van haar zoon een koele blik toe. ‘Dacht je dat, Joukje? Dacht je nu werkelijk dat ik overdreef? Die meid hangt me zo de keel uit!’

Joukje de Vries zette haar mok terug op tafel en bestudeerde het getekende gezicht van de oudere vrouw. Het was duidelijk dat Dinie de nieuwe vriendin van haar zoon niet in haar hart had gesloten. Integendeel.

Nee, dan was de band tussen haar en Dinie beter geweest. Veel beter zelfs. En dat was hij in feite nog steeds. Ze had zich destijds echt welkom en thuis gevoeld op de Bonnemahoeve. Dinie en haar man Bauke Jelle hadden er werkelijk alles aan gedaan om het haar naar de zin te maken. Toen Bauke Jelle overleed, was zij de dochter geweest die Dinie op dat moment nodig had gehad. Het waren haar schouders waarop ze had kunnen uithuilen. Het was alleen jammer dat haar relatie met Wierd toen al zijn langste tijd had gehad...

Dinie liep naar het raam en keek naar buiten, waar de middagzon de zeedijk in een prachtige oranje gloed zette. De schapen liepen er geschoren en kaal bij, hun lammeren dartelden uitgelaten door het hoge gras. Achter de zeedijk kabbelde het golvende water van de Noordzee, een bewegende grijsblauwe streep met daarboven het verstilde strakblauw van de lucht. Er viel geen wolkje te bespeuren. Het gedempte geluid van een belboei klonk door tot in de woonkamer.

‘Het is me nog steeds een compleet raadsel wat die zoon van mij heeft bezielde om jou aan de kant te zetten,’ snoof Dinie, zonder zich

om te draaien. ‘Jij had de vrouw in zijn leven moeten zijn en niet dat...’ Ze balde haar vuisten en zocht naar woorden om haar frustratie te uiten. ‘Dat... dat wicht!’

Joukje liet de woorden tot zich doordringen. Toen Wierd hun relatie had verbroken, was ze zo overstuur geweest dat ze het huis halsoverkop had verlaten. Ze had nooit iets gemerkt van zijn ontevredenheid, van de twijfel die hij had geuit voordat hij in korte bewoordingen een einde aan hun relatie had gemaakt. ‘Het is over tussen ons,’ hoorde ze hem nog zeggen, in het Nederlands maar met het zware Friese accent waarvoor ze in eerste instantie als een blok voor hem was gevallen. ‘Ik hou niet meer van je.’

En daar had ze het mee kunnen doen. Het liefst had ze zich aan zijn voeten geworpen en hem gesmeekt om hun liefde een nieuwe kans te geven, maar de koele en afstandelijke blik in zijn ogen had niets aan duidelijkheid te wensen overgelaten.

Joukje huiverde toen ze terugdacht aan dat afschuwelijke moment. Ze had zich zo op haar plaats gevoeld, naast Wierd op de hoeve, als zijn vriendin, als zijn toekomstige vrouw. Ze hadden al over trouwen en kinderen gesproken. Daarom was zijn besluit als een donderslag bij heldere hemel gekomen – en niet alleen bij haar. Niemand had het zien aankomen, maar als ze eerlijk was moest ze toegeven dat ze in de weken voorafgaand aan de breuk wel af en toe twijfel in zijn ogen had gezien. Maar ze had altijd gedacht dat het niets met haar te maken had, en ook Dinie had haar bezworen dat Wierd zonder haar verloren was en dat ze zich zorgen maakte om niets.

De waarheid was echter heel anders geweest. ‘Het ligt niet aan jou,’ was zijn verklaring, ‘maar aan mij. Ik ben nog niet toe aan een vaste relatie.’ Woorden die ze tot op de dag van vandaag niet kon begrijpen. Ze hadden immers al een poos samengewoond? Verbijsterd en volkomen in paniek was ze zijn huis en zijn leven uit gevluht. Ze had haar toevlucht gezocht bij een vriendin. Nadat ze de grootste schok te boven was, had ze zich voorgenomen om nooit meer achterom te kijken, en ook om nooit meer zo afhankelijk te zijn van een man. Dapper richtte ze zich op een nieuw leven, een leven zonder Wierd. Maar ook een leven zonder Dinie, de vrouw die in haar hart de plaats van haar veel te vroeg overleden moeder

had ingenomen en haar tijdens haar verblijf op de hoeve met raad en daad had bijgestaan.

Ze was in Leeuwarden gaan wonen, waar ze een baan in een boekhandel vond en probeerde de draad weer op te pakken. Dat was haar ook gelukt, maar Wierd had ze nooit kunnen vergeten. Altijd was er een speciaal plekje in haar hart voor hem gebleven. Hij was nou eenmaal haar eerste liefde geweest.

En nu, na ruim twee jaar en geheel tegen alle verwachtingen in, was ze weer terug in Wierum, op verzoek van Dinie. Destijds was ze weggegaan zonder afscheid te nemen van Wierds moeder. Dat had ze op dat moment niet kunnen opbrengen, en diep in haar hart had ze daar altijd spijt van gehad. In de maanden waarin ze, in de anonimiteit van de grote stad, het verdriet een plaatsje probeerde te geven, had ze vaak aan haar ex-schoonmoeder gedacht. Maar denken aan Dinie bracht ook onherroepelijk weer de herinneringen aan Wierd naar boven.

Op een dag had Dinie contact met haar gezocht. Via Facebook. Een paar weken geleden had Joukje zomaar vanuit het niets een vriendschapsverzoek van Dinie ontvangen. Deels uit nieuwsgierigheid naar wat er van Wierd was geworden én deels ook omdat ze de band miste met de vrouw die haar als een dochter in het gezin had opgenomen, had ze het verzoek geaccepteerd.

Daarna was alles heel snel gegaan. Na een paar chatsessies maakten de twee vrouwen een afspraak om elkaar te ontmoeten. De ontmoeting in de ontvangsthal van het Oranje Hotel in Leeuwarden was allerhartelijkst geweest. Dinie deed er alles aan om Joukje ervan te overtuigen dat de breuk tussen haar en Wierd niet haar schuld was. En het was haar meteen ook duidelijk geworden dat Dinie geen goed woord over had voor Wierds nieuwe vriendin, Rennie. Haar afkeer van de jonge vrouw ging zelfs zover dat Dinie de naam van haar schoondochter niet over haar lippen kon krijgen. Haar vermoeden dat het vriendschapsverzoek niet zomaar uit de lucht was komen vallen, werd door Dinie bevestigd. Ze was gericht naar haar op zoek geweest. Dinie wilde haar opnieuw in haar leven hebben, in dat van haarzelf maar ook in dat van Wierd.

‘Als je het mij vraagt,’ had Dinie tijdens een van hun ontmoetingen gezegd, ‘mist Wierd je nog elke dag, maar hij is gewoon te kop-

pig om dat toe te geven. Die meid waar hij nu mee is, heeft zijn hart niet. Nee, dat heb jij nog steeds!’

De woorden waren Joukje door het hoofd blijven spelen. Als ze Dinie mocht geloven, hield Wierd nog steeds van haar. Maar was dat wel zo? Kon ze afgaan op het woord van haar ex-schoonmoeder? Waren het niet de woorden van een wanhopige vrouw, die in haar de ideale vrouw voor haar zoon zag?

Ergens voelde ze zich geveleid door Dinies woorden en als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze nog steeds van Wierd hield.

Wierd wist inmiddels dat zijn moeder opnieuw contact had gezocht met zijn ex. Daar had Dinie ook geen doekjes om gewonden. Volgens haar maakte Wierd er geen probleem van, maar Joukje kon zich niet voorstellen dat hij nu bepaald overliep van enthousiasme. Ook scheen het Dinie niets te deren dat ze met haar opmerkingen en insinuaties de gevoelens van Rennie diep kwetste.

‘Ik heb schoon genoeg van dat gehuichel,’ vervolgde Dinie haar relaas. ‘Die meid doet alsof ze van hem houdt, maar ik weet wel beter. Ze is maar op één ding uit!’

‘En dat is?’

‘Geld natuurlijk! En prestige! Daar is het haar om te doen. Verder is ze zo oppervlakkig als een deur!’

Joukje antwoordde niet meteen. Uit wat zij van het hele verhaal had meegekregen, was er tussen Wierd en Rennie echte liefde in het spel. Wierd was tot over zijn oren verliefd geworden op Rennie, die hij tijdens de paardendagen in het dorpje Driezum vlak bij Dokkum had ontmoet.

Dat was bijna een jaar na hun breuk geweest. Het was dus ook niet zo dat hij zich, zodra zij haar hielen had gelicht, meteen in de armen van de eerste de beste vrouw had geworpen, zoals Dinie iedereen maar al te graag wilde laten geloven. De twee waren nu bijna een jaar bij elkaar en ze woonden samen op de Bonnemahoeve, het familiebedrijf dat Wierd enkele jaren geleden van zijn ouders had overgenomen. Ze hielden van elkaar en als alles naar wens was verlopen, zou hun liefde inmiddels bekroond zijn met de komst van een kindje. Maar het had niet zo mogen zijn. Na nog geen vier maanden was er abrupt een einde gekomen aan Rennies zwangerschap...

Dinie draaide zich om, waarbij de plooiën van haar lange rok om haar benen dansten. ‘Jij, Joukje,’ zei ze met klem, terwijl ze tegenover de jonge vrouw plaatsnam, ‘jij bent de vrouw die ik naast mijn zoon zie. Niet dat kind waarmee hij nu samenleeft. Zij stelt niets voor. Ze deugt niet als boerin, ze is niet eens in staat om een kind tot het eind toe uit te dragen!’ liet ze er honend op volgen.

De woorden klonken scherp en hard en deden Joukje onwillekeurig huiveren. Rennie had vanaf het allereerste begin van haar relatie met Wierd geen schijn van kans gehad. In Dinies ogen kon ze immers niets goed doen.

‘Geloof me,’ ging Dinie onverstaanbaar verder, ‘als het aan mij ligt, staat die meid binnenkort op straat. En dan ben jij er om mijn zoon te troosten!’

Joukje fronste. ‘Wat bedoel je?’

Dinies blauwgroene ogen schitterden vergenoegd. ‘Precies zoals ik het zeg, liefje. Ik ben niet dom. Volgens mij heb je nog steeds gevoelens voor mijn zoon, is het niet? Misschien houdt je zelfs nog van hem?’

Joukje hield haar adem in. Waren haar gevoelens voor Wierd zo duidelijk zichtbaar?

Dinie glimlachte fijntjes. ‘Je gezichtsuitdrukking zegt meer dan genoeg. Je houdt nog steeds van Wierd.’ Het was niet langer een vraag, maar de vaststelling van een feit.

Joukje gaf zich gewonnen. ‘Ja, dat is waar. Ik hou van Wierd.’ Het klonk als een zacht gefluister. ‘Vraag me niet waarom, maar ik kan hem niet vergeten.’ Ze keek met grote hulpeloze ogen naar de oudere vrouw. ‘Maar wat heeft het voor zin? Wierd houdt niet van mij. Hij stuurde me weg en...’

‘Ik denk dat het een samenloop van ongelukkige omstandigheden was die hem deed besluiten om jullie relatie te beëindigen, mijn kind,’ onderbrak Dinie haar. ‘De dood van zijn vader, de verantwoordelijkheid voor de hoeve – er wachtte hem in velerlei opzichten een onzekere toekomst. Hij had tijd nodig om alles voor zichzelf op een rijtje te zetten. Het werd hem waarschijnlijk allemaal gewoon te veel. Hij raakte in paniek.’

‘Als dat werkelijk zo was, waarom zei hij dan niets?’ Joukje

schudde het hoofd. Allerlei gedachten tuimelden door haar hoofd, maar ze kon de woorden niet zo snel vinden om ze te benoemen.

‘Luister,’ zei Dinie. ‘Mensen zijn vreemde wezens. Vaak als hen iets dwarszit, reageren ze dat af op diegene die hen het dichtstbij staat. In dit geval was jij dat.’

Dat klonk aannemelijk, maar dat was toch nog geen reden om een relatie te verbreken? ‘Als hij tijd nodig had,’ merkte Joukje op, ‘waarom vroeg hij me dan niet gewoon om hem een poosje met rust te laten? Dan had ik hem daarvoor de tijd en de rust gegund.’

Dinie glimlachte somber. ‘Mannen,’ verzuchtte ze. ‘Ze kunnen nu eenmaal moeilijk omgaan met emoties. Mijn Bauke Jelle was net zo. Een binnenvetter, eentje die niet met zijn hart op de tong liep. Als er iets speelde kon ik dat merken aan zijn gedrag. Dan werd hij stil en was in zichzelf gekeerd. Dat duurde vaak een paar dagen, tot hij een oplossing had gevonden.’

‘Maar zo was Wierd in het begin van onze relatie niet. Toen vertelde hij me alles en...’

Dinie maakte een afwerend gebaar. ‘Geloof me nou maar, die jongen heeft spijt als haren op zijn hoofd dat hij jou heeft laten gaan.’

‘Als dat echt zo was, dan had hij toch al lang weer contact met me kunnen zoeken?’ Joukje schrok zelf van de felheid waarmee ze sprak. ‘In plaats daarvan liet hij niets van zich horen en vond hij een nieuwe liefde!’

De opmerking maakte geen indruk. ‘Als je het mij vraagt, was het zijn trots die hem ervan weerhield contact met je op te nemen. Dat geloof ik echt.’

Joukje moest toegeven dat er misschien enige waarheid in die redenering school. Friezen waren over het algemeen trotse mensen, die niet snel het achterste van hun tong lieten zien. Misschien had Dinie gelijk en had Wierd gedacht dat het verbreken van hun relatie de enige manier was om op dat moment de problemen het hoofd te bieden. En daarna was hij te trots geweest om haar te vragen terug te komen.

Dinie boog zich naar haar toe en pakte haar hand vast. ‘Jij bent alles wat die meid niet is, liefje, en volgens mij begint hij dat nu steeds meer in te zien. Hij heeft een fout gemaakt, maar hij is

te koppig om dat toe te geven. Geloof me, Wierd was gelukkig met jou en zo wil ik hem weer zien!’

Joukje bestudeerde het gezicht van de vrouw tegenover haar. Dinie had makkelijk praten, maar hoe dacht Wierd er zelf over? Dinie kon wel van alles zeggen om haar gelijk te halen.

Vanonder haar lange wimpers loerde Dinie naar Joukje. Ze had verwacht dat Joukje de kans die haar werd geboden met beide handen zou aangrijpen. Intuïtief had ze geweten dat Joukje altijd van haar zoon was blijven houden. Het was een gevoel geweest dat nooit over was gegaan, en naar nu bleek terecht. Maar blijkbaar was er toch meer overredingskracht voor nodig om haar zover te krijgen. ‘Je wilt toch Wierds vrouw worden?’

Joukje voelde een knoop in haar maag ontstaan. ‘Die plaats is al bezet, vrees ik.’

Dinie besloot het probleem op een andere manier te benaderen. ‘Luister,’ zei ze. ‘Na de miskraam zijn Wierd en die meid niet meer intiem geweest. Dat liet ze niet toe. Ze leven al maanden als broer en zus. Dat is toch geen gezond leven voor een man? Wierd heeft de liefde en de aandacht nodig van een vrouw. Iemand die hem het gevoel geeft dat hij geliefd is, dat hij ertoe doet. En dat gevoel kun jij hem weer geven...’

Daar had Dinie een punt. Wierd verdiende een vrouw die van hem hield, die hem een man en minnaar liet zijn, in alle betekenissen van het woord. ‘Weet je dat zeker?’

Inwendig lachte Dinie. Nu het zaadje van de twijfel eenmaal was gezaaid, hoefde ze er alleen nog maar voor te zorgen dat ze verder geen fouten maakte. ‘Ik bezoek de hoeve regelmatig. Ik zie het voor mijn ogen gebeuren. Als er al iets van liefde tussen die twee is geweest, dan is dat nu wel over.’

Joukjes hart ging uit naar Wierd. Als het waar was wat Dinie zei, als het werkelijk zo was dat Rennie zijn liefde niet meer beantwoordde, dan bestond er misschien een kans dat ze hem opnieuw voor zich kon winnen...

De bedachtzame blik in haar ogen deed Dinie beseffen dat er nog maar heel weinig voor nodig was om Joukje over te halen met haar plan in te stemmen. ‘Je zegt dat je nog steeds van hem houdt,’ zei ze sluw. ‘Wierd is nu op een punt in zijn leven gekomen waarin hij

beseft dat hij de liefde van zijn leven door zijn vingers heeft laten glippen. Jou!’

Was het echt waar? O, ze durfde het niet te geloven.

Even stond ze zichzelf toe om bij de vrouw stil te staan waarmee Wierd op dit moment samenwoonde. Rennie. Zij en Wierd moesten gelukkige momenten hebben gekend, er was immers zelfs een kind-je op komst geweest. Had de miskraam hun gevoelens voor elkaar zo doen veranderen dat de liefde van het ene op het andere moment zomaar was verdwenen?

Dinie besloot over te gaan tot haar slotpleidooi. ‘Jij houdt van Wierd en hij houdt van jou. Zo simpel als één plus één twee is. En is dat niet het enige dat telt? Jullie liefde voor elkaar?’

‘En Rennie dan?’ riep Joukje vertwijfeld uit, in een laatste poging om haar eigen onzekere gevoelens niet de overhand te laten krijgen. ‘Heeft ze echt geen gevoelens meer voor hem? Houdt Wierd echt niet meer van haar?’

Dinie snoof. ‘Er is niets wat die twee verder nog bindt, behalve dan een liefdeloos leven naast elkaar. Dat gun je hem toch niet, of wel?’ Alsof haar nog iets inviel, voegde ze eraan toe: ‘Of haar?’

Maar de twijfel bleef aan Joukje knagen. Aan de ene kant was het een kans uit duizenden die haar zomaar in de schoot werd geworpen. Maar aan de andere kant kon ze niet geloven dat Wierd na al die tijd nog op haar zat te wachten.

‘Luister,’ besloot Dinie haar laatste troef uit te spelen. ‘Ik zie elke dag weer hoeveel pijn en verdriet mijn jongen heeft van de situatie waarin hij verkeert. Het is een uitzichtloze situatie, als je het mij vraagt. Na de miskraam probeerde Wierd het leven weer op te pakken, maar zij niet. Ze bleef gevangen in haar verdriet. Iets wat voor te stellen is, maar het moet een keer over zijn. Het leven gaat verder. Wierd heeft vaak genoeg geprobeerd om toenadering te zoeken, maar zij wijst hem steeds weer af. Ze sluit zich af. En niet alleen van hem, maar ook van haar eigen familie. Ze wil niemand spreken.’

‘O?’

‘Ik zeg je, die relatie stelt niets meer voor. Voor de buitenwereld spelen ze dan misschien mooi weer, maar ik weet wel beter. Je zult zien dat tegen de tijd dat zij zich beter gaat voelen, ze haar koffers

pakt en Wierd vaarwel zegt. Voor het zover komt, wil ik hem de kans bieden om zijn leven weer kleur te geven. Met iemand zoals jij. Een vrouw die hij nooit is vergeten,' voegde ze er sluw aan toe.

De woorden echoden na in haar hoofd. *Een vrouw die hij nooit is vergeten*. Het klonk als muziek in haar oren. Als Dinie gelijk had en zijn relatie met Rennie was op sterven na dood, dan zou hij inderdaad iemand nodig hebben waarop hij kon terugvallen.

'Dit is de kans om ons voor eens en voor altijd van die meid te ontdoen. Jouw kans op geluk. Wierd heeft eens van je gehouden, dat kan toch weer gebeuren? Zeggen ze niet dat een eerste liefde altijd bijzonder blijft, hoeveel relaties er daarna ook volgen?'

Dat was waar, wist Joukje uit eigen ervaring. Na haar breuk met Wierd had ze zich in het uitgaansleven gestort, in de hoop het verdriet op die manier te verwerken. Ze was bepaald geen muurbloempje geweest en had het niet zo nauw genomen met de liefde, maar het was altijd bij een onenightstand gebleven, ze was nooit echt verliefd op een jongen geworden. Alle mannen vielen in het niet bij de stoere, gespierde en begripvolle Wierd.

Er was maar één manier om erachter te komen of hij haar nooit was vergeten.

'Nou?' Dinie wilde nu eindelijk weleens weten waar ze aan toe was. Ze had Joukje niet voor niets gevraagd naar Wierum te komen. Ze wilde een einde maken aan haar zoons huidige relatie. 'Ik weet zeker dat Wierd blij zal zijn je terug te zien.'

Blij of onaangenaam verrast, dacht Joukje. Het was maar vanuit welk standpunt je het bekeek. Maar aan de andere kant: niet geschoten was ook altijd mis. 'Goed dan,' besloot ze ten slotte. 'Ik wil de gok wel wagen.'

Rennie zat onder de grote parasol op het terras. Er lag een boek op haar schoot, maar ze had er nog geen letter in gelezen. Steeds weer dwaalden haar gedachten af. Verdrietige gedachten die ze niet kon stoppen.

Soms ging het een poosje goed en bleven ze weg, dan weer kwamen ze in alle hevigheid terug en speelden de nare herinneringen zich in haar hoofd af als een film. Een film met, hoe vaak ze hem nu ook al had gezien, altijd hetzelfde, trieste einde.

Haar vrienden en familie hadden gezegd dat ze het los moest laten; dat ze verder moest gaan met haar leven, dat ze zichzelf ziek maakte als ze zo door bleef gaan. Zelfs Wierd had dat gezegd. Niet met zoveel woorden, hij was van nature niet zo'n prater, maar hij had haar wel duidelijk gemaakt dat ze lang genoeg hadden gerouwd en het verleden moesten laten rusten. Uitgerekend hij!

Zag hij dan niet hoeveel verdriet ze nog steeds had? Zag hij dan echt niet in dat het voelde alsof ze gefaald had als vrouw? Dat ze zich schuldig voelde, maar haar best deed om een goede partner voor hem te zijn?

Haar ogen brandden, maar ze wilde niet huilen. Stel dat Wierd haar zag. Hij had al genoeg aan zijn hoofd zonder dat hij zich ook nog eens om haar zorgen hoefde te maken.

Er prikte iets in de huid van haar hand. Toen ze omlaag keek, werd ze opnieuw overvallen door het intense schuldgevoel en het allesoverheersende verdriet dat haar nu al zo lang achtervolgde.

Het was een foto. Hij was tussen de bladzijden van het boek uit gegleden en in haar schoot terechtgekomen. Een afbeelding in zwart-wittinten, waaraan voor een ongeïfend oog geen touw viel vast te knopen.

Maar voor Rennie was dit haar liefste bezit. Het was de echo van haar kindje. Een klein mensje met alles erop en eraan. In de donkere schaduwen waren vaag het hoofdje, de romp met de armpjes en de beentjes en een stukje van de navelstreng te zien.

Liefdevol streek ze met het topje van haar wijsvinger over de foto. Er ontsnapte een diepe, getergde zucht aan haar lippen. Ze

voelde een stekende pijn in haar hart. Het branderige gevoel achter haar ogen was er nog steeds.

Dit kindje was zo gewenst geweest.

‘Waarom?’ Haar stem klonk zacht en schor. ‘Waarom mochten we je niet houden?’ Deze vraag had ze zich de laatste maanden al zo vaak gesteld. Waarom was er na nog geen vier maanden tijd een einde gekomen aan haar zwangerschap? Ze bracht de echo naar haar lippen en drukte er teder een kus op. Haar ogen vulden zich met tranen.

Wierd. Hij moest ook verdriet hebben, maar praten over gevoelens was nooit zijn sterkste kant geweest. Ze wist dat hij er, net als zij, naar had uitgekeken om ouders te worden, maar hij gaf er de voorkeur aan om zelf met zijn gevoelens in het reine te komen. Dat was natuurlijk zijn goed recht. Iedereen rouwde nu eenmaal op zijn of haar eigen manier, iedereen ging weer anders om met het verwerken van verdriet. Maar er samen helemaal niet over praten? Dat was wel heel wreed.

Alsof ze hem met haar gedachten had geroepen, reed hij net op dat moment met zijn gehavende rode tractor het erf op. Ze keek toe hoe hij het voertuig parkeerde, vervolgens eraf sprong en naar de zijdeur van het woonhuis liep.

Hij zag er nog even knap uit als de eerste keer dat ze hem had gezien. Dat was bij een bruiloft van wederzijdse vrienden geweest. In de kerk was ze bijna over zijn grote voeten gestruikeld toen ze de bruid had willen feliciteren. Hij had haar in zijn armen opgevangen en haar zijn verontschuldigen aangeboden. Er was meteen een klik tussen hen geweest en de rest van die dag had ze hem niet meer uit het oog verloren.

Ze had meteen geweten dat hij de ware man voor haar was. Naar eigen zeggen had het bij Wierd allemaal net iets langer geduurd, maar toen was hij ook als een blok voor haar charmes gevallen. Sindsdien waren ze samen. Al na een week was ze bij hem op de hoeve komen wonen, het voelde gewoon goed. Ze wist dat hij eerder een relatie had gehad, maar dat had zij ook. Waarom zijn relatie geen stand had gehouden, was iets waarover Wierd zijn lippen stijf op elkaar hield. Zelf sprak ze er eerlijk en open over. Maar ze nam het hem niet kwalijk. Waarom zou ze? Ze hielden immers van

elkaar en waarom het verleden oprakelen?

Ze was bij hem ingetrokken toen ze twintig was, hij drieëntwintig. Ze hielp mee op de boerderij – een melkveehouderij – die hij enkele jaren daarvoor van zijn ouders had overgenomen, en enkele maanden geleden was ze een B&B begonnen om zo voor wat extra inkomen te zorgen. Een volmaakt leven, volmaakt gelukkig. Althans, zo leek het...

‘Hé, liefje,’ riep Wierd toen hij vanuit de keuken het terras op stapte. Hij droeg een overall over zijn kleren en liep op sokken. De bovenste knoopjes van zijn shirt waren open, wat haar een blik op een pluk blond borsthaar gunde. ‘Wat eten we?’

Ze schrok. Ze was de tijd helemaal vergeten. Snel schoof ze de echo tussen de bladzijden van het boek. ‘Ik wilde een salade maken...’

Hij liep naar haar toe. De blik in zijn blauwe ogen was vol genegenheid, zoals altijd, maar ze merkte aan zijn houding dat hij op zijn hoede was.

Geen wonder, dacht ze, het boek stevig omklemmend. De laatste tijd was ze niet altijd even aardig tegen hem geweest. Het had te maken met haar eigen schuldgevoel, haar hormoonhuishouding die zich sinds de miskraam nog steeds niet volledig leek te hebben hersteld, maar ook de onmacht die ze voelde en de af en toe lakse manier waarop hij in haar ogen met het verleden omging. Ze kon niet in zijn hart kijken, maar het hare was zwaar beschadigd. En de laatste tijd vroeg ze zich soms af of er zelfs nog wel plaats was voor liefde...

‘Anders eten we morgen salade,’ stelde Wierd voor. ‘Dan bestellen we voor vanavond iets bij de pizzeria en kun jij het kalm aan doen.’

Ze glimlachte. ‘Ik bedenk wel wat. Ga jij je maar omkleden.’

‘Je bent lief.’ Hij kuste haar op de wang en liep het huis weer in.

Rennie stond op, liep de keuken in naar de koelkast en opende de deur. Nee, zin in koken had ze niet. Dan maar een blik soep, dat hoefde ze alleen maar op te warmen. Wat belegde broodjes erbij en klaar. Morgen was er weer een dag.

Toen Wierd even later in de keuken verscheen, opgefrist en omgekleed, werd ze opnieuw getroffen door zijn knappe verschij-

ning. Hij had iets gevoeligs en was tegelijkertijd stoer. Hij was van gemiddelde lengte, slank en had brede schouders die soepel onder zijn shirt bewogen. Zijn bovenarmen waren indrukwekkend, net als zijn bovenbenen waar zijn spijkerbroek strak omheen sloot. Hij had goudblonde krullen en zijn kin was ongeschoren.

‘Kijk,’ zei hij, terwijl hij haar een klein doosje gaf.

‘Voor mij?’

Hij lachte verlegen. ‘Dat zou best weleens kunnen. Tenminste, als jij mijn vriendin bent.’

Ze glimlachte. Ja, ze was zijn vriendin. Ze was er trots op om zich zijn vriendin te mogen noemen, al had ze dat de laatste tijd niet altijd laten blijken. Misschien had hij gelijk en moest ze het verlies accepteren en verdergaan. Ze voelde zich de laatste tijd sterker worden. De scherpe kantjes van het verlies waren lang niet meer zo scherp als in het begin. O, het verlies viel haar nog steeds zwaar, maar had ze een andere keus? Wat er ook allemaal niet goed mocht gaan, Wierd deed altijd zijn best. Hij was attent, lief en bracht regelmatig een cadeautje voor haar mee.

De cadeautjes op zich waren niet duur. Maar daar ging het ook niet om. Het was zijn manier om haar te laten weten dat ze altijd in zijn gedachten was. Dat ze nog steeds belangrijk voor hem was.

Rennie zag de aarzeling in zijn blauwe ogen toen ze het doosje wilde openmaken, alsof hij op het laatste moment spijt had dat hij het haar had gegeven.

Langzaam opende ze het deksel. De adem stakte in haar keel toen haar blik bleef rusten op een kleine rammelaar.

Het was een ring van lichtblauwe kunststof met daaraan een zil-verkleurig belletje. Klein en delicaat. Het was alsof iemand haar een stomp in haar maag gaf. Ze kreeg bijna geen lucht meer. Een pijnlijke steek trok door haar hart, snijdend en bijtend als een vlijmscherp mes. Wanhopig probeerde ze het verdriet binnen te houden, om niet toe te geven aan de wervelstorm aan emoties die haar van alle kanten leek te bestoken.

‘Hoe kun je zo wreed zijn?’ Ze voelde een traan over haar wang biggelen en wendde snel haar gezicht af. Ze moest hier weg, weg van Wierd, weg van alles!

Wierd pakte haar pols vast. ‘Rennie, *leave*, alsjeblieft. Het is al

meer dan een halfjaar geleden. Je moet verder. Wij moeten verder!’

Ze rukte haar arm los en keek hem woedend aan. Haar amethistkleurige ogen schitterden fel en haar loshangende blonde krullen dansten op haar schouders. ‘Ons kindje is dood, Wierd!’ siste ze. ‘Onze zoon!’

Zijn gezicht betrok; hij leek ineem te krimpen onder haar woorden. ‘Dacht je dat ik dat was vergeten? Er gaat geen dag voorbij dat ik er niet aan denk of dat je me daaraan helpt herinneren.’ Hij probeerde kalm te blijven, om geen ruzie met haar te maken, maar het leek wel alsof het de laatste tijd tussen hen altijd op ruzie uitdraaide.

Ze had de genegenheid uit zijn ogen zien wegtrekken en plaatsmaken voor iets veel donkerders. ‘We moeten verder, Rennie. Ons leven, jouw leven kan niet langer stil blijven staan.’

‘Als je zo graag verder wilt met je oude leventje,’ beet ze hem toe, ‘ga dan je gang maar. Ik kan en wil niet vergeten dat we een kindje hebben verloren.’

Er verscheen iets berustends in zijn blik. Zo ging het altijd. Hij wilde hun ruzies nooit op de spits drijven, maar ze merkte dat het hem elke keer meer moeite kostte om zich te beheersen. ‘Ik kan zo niet verder, Rennie. Ik hou van je, maar ik weet niet hoe ik je nog kan bereiken.’

Door een waas van tranen zag ze dat hij het moeilijk had. Hij hield van haar, nog steeds, ondanks haar soms onredelijke uitbarstingen, maar ze zag ook de kwetsbare blik in zijn ogen. Hij wilde haar helpen, hij wilde er voor haar zijn, maar zijn onhandige pogingen hadden vaak het tegenovergestelde resultaat. Zoals de rammeelaar die hij haar net had gegeven. Het was zijn manier om te zeggen dat ze nog tijd hadden, dat het nog steeds kon. Een gezin, een baby. Ze waren jong en gezond, en ook de verloskundige had gezegd dat een volgende zwangerschap geen enkel probleem was.

Maar ze kon het kindje niet vergeten dat ze had verloren. Een jongetje, haar knulletje. Als ze toen op een bezoek aan de verloskundige had aangedrongen, hadden ze misschien de baby kunnen redden. Ze zou het nooit weten, want het moederschap was haar ditmaal niet gegund. De toekomst zou uitwijzen of het ooit nog eens

gebeurde, maar zoals de zaken er op dit moment voorstonden, zag ze het somber in.

‘Ik ga weg,’ zei hij. ‘Je hoeft niet op te blijven voor mij.’

Ze schrok. ‘Waar ga je naartoe?’

Hij grijnsde als een boer met kiespijn. ‘Kan het je iets schelen? Weg...’

Ze zag hem aarzelen voordat hij zich omdraaide. Hij dacht dat ze hem zou vragen om niet weg te gaan, schoot het door haar hoofd. Maar ze hield haar lippen stijf op elkaar. Ze had tijd nodig. Tijd om te herstellen van deze nieuwe aanvaring met Wierd. Ze hield van hem, maar op dit moment wilde ze hem even niet zien. Waarschijnlijk zou hij naar zijn moeder gaan, en dat vond zij wel best.

Hoofdschuddend beende hij de deur uit. Een paar tellen later zag ze hem het erf over fietsen, in de richting van de weg.

Ze keek hem na toen hij in de richting van Wierum reed, waar zijn ouders na de overname waren gaan wonen en waar zijn moeder na het overlijden van zijn vader nu nog steeds woonde. Zijn vastberaden houding vertelde haar dat ze de eerstkomende uren niet op hem hoefde te rekenen.

Haar wangen gloeiden terwijl haar borst verstijfde van angst, wat het ademen bijna onmogelijk maakte. Ineens drong het volle besef tot haar door waarmee ze bezig was. Ze had haar kindje al verloren, en nu stond ze op het punt om Wierd te verliezen!

Wierd, die altijd zo geduldig met haar was, die haar troostte op de momenten waarop ze hem echt nodig had, begon nu zijn geduld te verliezen.

Dit was echt niet de eerste keer dat die gedachte door haar hoofd speelde, maar dit was wel de eerste keer dat Wierd het huis na een ruzie verliet.

De verwijdering tussen hen werd steeds groter, en daaraan had zij de meeste schuld, wist ze. Waarom kon ze haar gevoelens niet stoppen? Waarom bleef ze hangen in het verlies? Waarom kon ze de draad van haar leven niet gewoon oppakken, zoals iedereen van haar scheen te verwachten? Er waren beslist meer vrouwen die een miskraam kregen.

Ze hield van Wierd. Hij had haar genoeg tijd gegeven om te rou-

wen, maar ze had het gevoel alsof ze nog midden in het verwerkingsproces zat. Haar hart huilde nog elke dag om het verlies van haar kindje. Maar als ze niet uitkeek, bestond de kans dat ze Wierd ook zou verliezen. Voor altijd. En die gedachte was even ondraaglijk als het verlies van haar kindje.

Even stond ze in dubio of ze hem moest bellen en vragen of hij naar de boerderij terug wilde komen. Maar ze besloot te wachten. Hij moest eerst stoom afblazen, net als zij. Zodra hij thuis was, zouden ze praten. Er moest iets veranderen, en wel heel snel. Zo kon het niet langer. Als ze haar relatie niet op het spel wilde zetten, zou ze het verdriet een plek moeten geven, de miskraam moeten vergeeten en daarmee ook het kindje waar ze zich beiden zo op hadden verheugd. Maar zou haar dat ook lukken?

Rennie deed langzaam haar ogen open. Een geluid had haar gewekt. Zachte voetstappen op de overloop. Er was iemand in huis!

Met een schok kwam ze overeind. Het was donker om haar heen. Door de kier in de gordijnen scheen blauw maanlicht naar binnen. Ze had op Wierd willen wachten, maar was in slaap gevallen.

Op de tast zocht ze in het schemerdonker naar haar mobieltje op het nachtkastje, maar dat lag er niet. ‘Nee, natuurlijk niet,’ bromde ze in zichzelf. Dat lag beneden. Het was een ongeschreven regel tussen haar en Wierd – geen mobieltjes in de slaapkamer. Die bleven beneden. Als iemand hen ’s avonds wilde bereiken moest hij of zij dat doen via de vaste telefoonverbinding in de hal. Hoe laat was het? Stom, ze had haar horloge ook beneden laten liggen. Fraai was dat.

Op de overloop ging het licht aan. Ze kon licht onder de deur door zien schijnen. De scharnieren piepten toen de deur van de badkamer openging.

Rennie stond op. Het matras kraakte even toen de springveren zich weer aanpasten aan hun oorspronkelijke grootte. Eerder die avond was ze met kleren aan op het bed gaan liggen. Ze had wakker willen blijven, maar ze was zo moe geweest dat ze haar ogen niet had kunnen openhouden.

In de badkamer klonk het klateren van water in de wasbak. Ze deed de deur open en knipperde even met haar ogen tegen het felle

lichtschijnsel van de bollamp, die recht tussen hun slaapkamerdeur en de deur van de badkamer aan het plafond hing. Toen haar ogen aan het licht waren gewend, zag ze Wierd voor de wastafel staan. Hij had zijn overhemd uitgetrokken en was bezig zijn kin in te smeren met scheerzeep. ‘Wierd?’

Hij keek haar in de spiegel aan. De blonde krullen en zijn krachtige gelaatstreken waren nog hetzelfde, maar de lach op zijn gezicht paste niet bij de afwachtende blik in zijn blauwe ogen. ‘Sorry, ik had je niet willen wekken,’ verontschuldigde hij zich.

Ze stak de overloop over en bleef in de deuropening staan. Vaag drong het aroma van zijn aftershave, vermengd met zijn eigen mannelijke geur, tot haar door. Het rook zo vertrouwd, zo eigen – en toch voelde de afstand tussen haar en Wierd nog nooit zo groot. ‘Ik sliep niet,’ antwoordde ze zacht. ‘Nou ja, ik wilde niet in slaap vallen en op je wachten. We moeten praten, Wierd. Maar ik was zo moe...’

‘Ik heb wat rondgereden,’ zei hij, haar onuitgesproken vraag waar hij was geweest beantwoordend. ‘Ik moest mijn hoofd leegmaken.’

Ze was verrast dat hij niet naar zijn moeder was gegaan, maar ook opgelucht. ‘Dat begrijp ik. Ik...’ Ze aarzelde. Hoe moest ze beginnen?

Hij besloot het gesprek te openen en draaide zich naar haar om. Zijn ogen hielden de hare gevangen. ‘Houd je nog van mij?’ Het was een eenvoudige vraag, maar hij kwam recht uit zijn hart. Urenlang had hij in de omgeving rond gefietst en zich afgevraagd hoe hij hun relatie weer op de rails kon krijgen. Hij wilde vechten. Vechten voor zijn relatie, vechten voor de liefde. Want hij hield van Rennie, met heel zijn hart. Maar eerst wilde hij van haar horen of het nog wel zin had, of dat het misschien al te laat was.

De vraag trof haar recht in haar hart. *Houd je nog van mij?* Ze schrok ervan, maar ze kon zich ook voorstellen waar zijn twijfels vandaan kwamen. ‘Ja, Wierd,’ fluisterde ze zacht. ‘Ik houd nog steeds van je. Daar ligt het niet aan, daar heeft het ook nooit aan gelegen.’ Ze legde haar hand op zijn behaarde borst en voelde onder haar palm zijn hart krachtig kloppen. ‘Het ligt aan mij,’ gaf ze voor het eerst hardop toe. ‘Ik kan ons kindje niet loslaten. Ik had me zo op zijn komst verheugd.’

Met je kop in het zand wordt de wereld niet lichter

Het jonge stel Wierd en Rennie heeft een grote kinderwens. Rennie heeft onlangs een miskraam gehad en daar heeft ze het erg moeilijk mee, terwijl Wierd het al heeft verwerkt en verder wil. Het onbegrip en de ruzies die hieruit voortvloeien worden steeds zwaarder om mee om te gaan. Als dan Rennies vader te horen krijgt dat hij lijdt aan de ziekte van Huntington, een erfelijke aandoening, wordt hun leven nog ingewikkelder. Rennie weigert namelijk pertinent om zich te laten onderzoeken op Huntington. Dat kan grote gevolgen hebben, want als ze een zoon krijgt, kan ze de ziekte aan hem doorgeven.

Martin Scherstra is de auteur van romantische boeken die zich meestal afspelen in Friesland, waar hij zelf woont. Zijn beschrijvingen van personages en landschappen zijn ook in *Overstag* weer prachtig, en hij voegt daarbij een overtuigend verhaal over een jonge vrouw wier leven in korte tijd twee keer op z'n kop komt te staan.

Martin Scherstra kreeg met de roman *Adempauze* in 2018 de Valentijnprijs voor het beste romantische boek toegekend.

Z&K

ISBN 978 94 0191 210 5 NUR 344

9 789401 912105

www.romanserie.nl